

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib.
XII**

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De conuersione cuiusdam, qui alteri ante ostium portae nocte apparuit in
specie infantis, cap. 20.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

DE CONVERSIONE

20 iustorum, audi quid post hæc actum sit. Cūm sōcijs ac tota familia Henricum, vt iam dixi, deplangerēt, Andreas quidam parisiensis, ex nimia impatientia doloris, quasi in furorem versus, dōminum suum ebrium, insanum, mentisque impotem vociferabatur, neque conuitijs neque blasphemis parcens. Et cūm Henricus virum sanctum deprecaretur, vt pro illius conversione operam daret, respōdit: Ne sis pro illo solicitus, anima eius modò in amaritudine est, tuus est ille. Et cūm repeteret audiente Andrea hoc verbum, ille sanctam religionem plurimum abhorrens, talia in corde suo tacitus valuebat, sicut postea confessus est: In hoc te nuntio falsum esse prophetam, de hoc enim certus sum, quod locutus es verbum, & non fiet. Hoc tibi coram Rege, & principibus, in celebri conuentu improperabo, vt falsitas tua omnibus innotescat. Et cūm altera die recederet, mala omnia monasterio imprecans, & vallem funditus subrui desiderans, in ipsa nocte vinctus, & quasi vinctus, trahente se gratia, & viu faciente spiritu Dei, vix diem expectare potuit, & ad monasterium reuertens, cunctis mirantibus, alterum se exhibendo Saulum, beato viro se reddit. Vbi quæso in isto fuit conuertendi voluntas, siue conuersionis habilitas? Ecce Andreas iste, quantum in ipso fuit, à gratia se auertit: sed virtus orationis sanctorum, aduersum potenter conuertit. APOLLONIVS: Mira sunt hæc & stupenda, & vt considero, iustorum oratio præcipue peccatoribus est appetenda.

AET. 9.

C A P V T XX.

CÆSARIVS.

IN domo nostra quidam monachus est, qui ad ordinem veniens, germanum suum, quem unicum habuit, adhuc conuersioni, propter ætatem insinuabilem, in seculo reliquit. Timens eum seculi impedimentis irretiri, eiusque per hoc conuersionem impediri, quotidie Dominum orauit, maximè tamen beatam eius genitricem, vt illius suis precibus accele-

rare

xare dignaretur conuerzionem, cuius in seculo periculosa esse considerauit habitationem: nouerat pueros à suo proposito facilè posse auerti. Attendens pius Dominus, pium monachi circa germanum studium, cordi Abbatis immisit, vt puerum susciperet, quem infra annos, sine officij sui periculo, suscipere non potuit. Ea nocte qua habitum induit, quidam ex sacerdotibus huiusmodi visionem de illo vidit. Videbatur ei quòd matrona pulcherrima ante ostiū monasterij staret, & puerum pulchrum in brachijs teneret, a quo interrogata cuius esset puer ille, respondit: Filius illius monachi est, fratrem eius nomine designans, simulque nomen nouitij intrantis exprimens: & sicut ipse intellexit, qui hanc visionem vidi, ipsa matrona pulcherrima, beata Dei genitrix fuit. Secundum Apostolum; Qui alium verbo vel exemplo ad bene viuendum informat, hunc profectò tanquam proprium filium Christo generat. Quod autem eundem nouitium venerabilis virgo Maria ad ostium monasterij, quasi mater filium, dignata est præsentare, dedit patenter intelligere, eius conuerzionem prædictum monachum suis orationibus per eius magna merita obtinuisse. APOLLONIUS: Satis ex his cognoscō virtutem orationis, supereft ut cognoscam & virtutem, quæ est in exemplo religionis. CÆSARIUS: Hoc scias, quia multi quotidie sine exhortatione sermonis, nullis specialibus adjuti orationibus, per sola exempla religionis ad ordinem trahuntur, & per quædam signa deuotionis, disciplinæ, vel sanctitatis, quæ vident, conuertuntur.

I. Cor. 4.
¶ ad
Philem,

CAPVT XXI.

FRATER Theodoricus monachus noster, cùm Exemplis adhuc adolescens esset in seculo, sacerdotē quē-
dam cognatum suum iam nouitium visitare ve-
nit; sed non ut conuerteretur venit. Contigit interim fratrem mortuum sepeliri, quo sepulto, cùm conuenitus dicta Antiphona, Clementissime Domine, circa sepulchrum hinc inde cum multa humilitate, veniam peteret, diceretq;: Domine miserere super peccatore;